

slåede regler svarer til indholdet af den danske retsplejelovs § 929 og § 930.

Finder landsretten, at den ankede afgørelse skal ændres, men at betingelserne for, at landsretten kan afsige realitetsdom ikke er til stede, foreslås det ifølge *stk. 1*, at landsretten ophæver dommen. Rammer ophævelsesgrunden også helt eller delvis den behandling, der ligger til grund for dommen, foreslås det, at landsretten også helt eller delvis ophæver denne behandling.

Stk. 1, 3. pkt., indeholder en bestemmelse, hvorefter landsretten i de nævnte tilfælde hjemviser sagen til fornyet behandling i 1. instans, medmindre den foreliggende fejl er af en sådan karakter, at retten i 1. instans burde have afvist sagen. Endvidere foreskrives det i *4. pkt.*, at det om nødvendigt skal fremgå af landsrettens dom, fra hvilket punkt den nye behandling skal begynde.

Stk. 1 kan bl.a. tænkes anvendt i tilfælde, hvor landsretten efter § 548, stk. 2, nr. 4, finder, at der foreligger åbenbare og afgørende fejl ved bevisbedømmelsen i 1. instans, og hvor sagen foreligger så dårligt oplyst, at der reelt ikke vil blive tale om en toinstansbehandling, hvis manglerne alene søges udbedret ved landsretten.

Stk. 2 indeholder en række yderligere bestemmelser for sagens behandling i tilfælde af hjemvisning, idet det foreskrives, at anklagemyndigheden, medmindre tiltale fratages, snarest muligt på ny skal indbringe sagen for retten i 1. instans. Endvidere fremgår det, at retten i 1. instans kan beslutte at genoptage sagen fra et tidligere punkt end angivet i hjemvisningsdommen, hvis den finder det nødvendigt. Det foreskrives desuden, at parterne skal have lejlighed til at udtale sig, forinden der afsiges en ny dom. Endelig fremgår det af *stk. 2, sidste pkt.*, at der ikke kan idømmes en mere indgribende foranstaltning end ved den tidligere dom, medmindre betingelserne for genoptagelse efter § 580 er til stede. Denne sidste del af bestemmelsen skal ses i sammenhæng med forslaget om at indføre forbud mod »reformatio in pejus« (dvs. »ændring til skade«), jf. herved betænkningens afsnit XI, kap. 1.3.8. og 1.3.10., samt i øvrigt lovforslagets §§ 536, stk. 2, 539, 548, stk. 2, 550 og 559, stk. 2, og bemærkningerne hertil.

Ankesagens behandling i øvrigt

Til § 561

Det foreslås, at der for landsrettens behandling af ankesager i øvrigt skal gælde samme regler som i 1. instans. Det følger heraf bl.a., at der ikke kan domfæl-

des for noget forhold, der ikke er omfattet af tiltalen, men at det påtalte forhold dog kan henføres under en anden bestemmelse end ved den indankede dom, ligesom tiltalen kan fraviges med hensyn til biomstændigheder så som tid og sted mv., hvis retten med sikkerhed skønner, at tiltalte også med en sådan afvigelse har haft tilstrækkelig adgang til at forsvare sig. I modsat fald skal der, inden den afvigende bedømmelse lægges til grund for domfældelsen, gives parterne lejlighed til at udtale sig, ligesom sagen efter omstændighederne skal udsættes på varetagelsen af forsvaret, jf. i det hele § 476, stk. 2. En tilsvarende ordning gælder også i Danmark, jf. den danske retsplejelovs § 928, stk. 2, samt § 883, stk. 3 og 4.

Henvisningen indebærer i øvrigt, at en ankesag kan behandles i tiltaltes fravær i samme omfang som i 1. instans. Tiltalte vil være forpligtet til at være personligt til stede efter forkyndt tilsigelse, ligesom politiet skal sørge for, at en frihedsberøvet tiltalt bringes til stede. En tiltalt vil også kunne anholdes til brug for en ankesags behandling. Som følge af mulighederne for at afvise tiltaltes bevisanke, hvis denne ikke møder, og af muligheden for at behandle en udmålingsanke uden tiltaltes tilstedeværelse, vil det dog kun være yderst sjældent, at en tiltalt skal anholdes til en ankesag. Det kan komme på tale, hvis landsretten finder, at der ved sagens behandling i 1. instans er begået åbenbare og væsentlige fejl med virkning til skade for tiltalte, og at tiltaltes personlige tilstedeværelse må anses som påkrævet for at få sagen tilstrækkelig oplyst. Som altovervejende hovedregel forudsættes anholdelse af tiltalte dog kun at kunne komme på tale i tilfælde af bevisanke, der er iværksat på anklagemyndighedens initiativ, og hvor tiltaltes tilstedeværelse må anses som påkrævet for at få sagen tilstrækkeligt oplyst.

Henvisningen gælder også reglerne for domfældtes tilstedeværelse i 1. instans i sager om ændring af en tidligere idømt foranstaltning. Selv om spørgsmålet foreslås reguleret ved samme regler i 1. og 2. instans, forventes det, at der oftere kan være behov for den dømtes tilstedeværelse i 1. instans, end det er tilfældet ved ankebehandlingen af sagen.

Vejledning om appel

Til § 562

Ved bestemmelsen foreslås som noget nyt indført en udtrykkelig pligt for forsvareren at vejlede tiltalte, om denne bør søge tilladelse til anke til Højesteret, og at bistå tiltalte hermed. Bestemmelsen svarer til reglen i § 479, stk. 2, hvorefter der foreslås at skulle gælde en tilsvarende pligt for den forsvarer, der har bistået til-